

**OSOBNÁ VIGÍLIA KŇAZA
PRED SVIATKOM
NÁŠHO PÁNA JEŽIŠA KRISTA,
NAJVYŠŠIEHO A VEČNÉHO KŇAZA**

POZVANIE K MODLITBE OD OTCA BISKUPA FRANTIŠKA

Milí spolubratia,

v predvečer sviatku Nášho Pána Ježiša Krista, najvyššieho a večného kňaza, vás chcem pozvať do ticha osobnej vigílie. Nie ako biskup, ktorý dáva ďalšiu iniciatívu, ale ako váš brat, ktorý túži spolu s vami zostať chvíľu pri Pánovi.

Viem, aký je náš kňazský život. Poznám jeho krásu aj únavu. Poznám dni, keď človek odchádza od oltára s radosťou, ale aj večery, keď cíti vyčerpanie, samotu či tichú vnútornú prázdnotu. Viem, koľko slov denne vyslovíme, koľko ľudí stretneme, koľko starostí nesieme v srdci. A práve preto potrebujeme chvíľu, keď už nemusíme nič hovoriť ani nič dokazovať. Chvíľu, keď jednoducho zostaneme s Kristom.

Osobná vigília je pre mňa návratom do večeradla. Návratom k tej chvíli, keď Ježiš povolal apoštolov, aby boli s ním. Skôr, ako ich poslal kázať, ich pozval zostať pri sebe. Myslím, že toto pozvanie znie stále rovnako naliehavo aj pre nás.

Bratia, veľmi si želám, aby táto vigília nebola povinnosťou navyše, ale chvíľou odpočinku pri Pánovom Srdci. Aby sme aspoň na okamih odložili mobil, kalendár, starosti, únavu i vnútorný nepokoj a dovolili Ježišovi, aby sa znovu dotkol nášho srdca.

Bratia, ďakujem vám. Ďakujem za vašu vernú službu, často skrytú a neviditeľnú. Ďakujem za každú svätú omšu, každé vyslúženie sviatostí, každú návštevu chorých, každé povzbudenie, každú obeť i každé tiché „áno“, ktoré denne znovu vyslovujete Kristovi.

Nesiem vás vo svojom srdci a modlitbe. Prosím, modlite sa aj vy za mňa. Aj biskup potrebuje zostať pri Pánovi ako brat medzi bratmi.

Nech nás Pán Ježiš znovu obnoví vo svojej láske a nech nám dá milosť zostať mu verní s pokojným a radostným srdcom.

Váš biskup a brat František.

Táto modlitbová vigília nech sa deje pred vyloženou Sviatosťou Oltárnou alebo pred bohostánkom v kostole, či v kaplnke farnosti, kde kňaz pôsobí. Túto „vigíliu“ si môže urobiť kňaz sám, prípadne sa spojiť s niektorými spolubratmi, tam kde je farár spolu s kaplánmi nech sa modlia spoločne. Nech to však nie je pobožnosť v rámci farnosti. K tomuto času prijmite námet k modlitbe a rozjímaniu.

Po vyložení Sviatosti oltárnej sa možno pomodliť týmito slovami:

**Ticho svätej Hostie, prenikni ma.
Skrytosť svätej Hostie, obklop ma.
Pokora svätej Hostie, ochráň ma.
Chudoba svätej Hostie, naplň ma.
Čistota svätej Hostie, obmy ma.
Žiar svätej hostie, osvieť ma.
Tvár skrytá vo svätej Hostii, zjav sa mi.
Srdce celé planúce vo svätej Hostii, zapáľ ma svojou láskou.**

**Ó svätá Hostia, živé Telo a Krv obetovaného Baránka,
klaniam sa Ti.
Ó svätá Hostia, živé Telo a Krv obetovaného Baránka,
obetujem Ťa Otcovi.
Ó svätá Hostia, živé Telo a Krv obetovaného Baránka,
prosím, zjednoť ma so sebou teraz i v hodinu mojej smrti.
Amen.**

NASLEDUJE MODLITBA VEŠPIER.

MODLITBA

Pane, opäť si nás dnes večer priviedol na vrch pred tvoju tvár, aby sa tvoje umučenie, smrť a zmŕtvychvstanie stali srdcom nášho poslania. To, čo sa chystáme znova prežívať, má totiž v sebe silu premieňať to, čo ľudská pýcha zvyčajne zvykne zatvrdzovať: našu identitu, naše miesto vo svete. Ježišova sloboda mení srdce, uzdravuje rany, naplňa vôňou a rozjasňuje naše tváre, zmieruje a zhromažďuje, odpúšťa a kriesi. Nasledujeme ťa Ježišu, teba, ktorý si „sa nepridŕžal svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého“ (porov. *Flp* 2, 6 – 7): aj moje poslanie sa začína takýmto vyprázdnením, v ktorom sa všetko znovu rodí. Posielaš ma, aby evanjelium prinieslo svetlo a spásu, odpustenie a uzdravenie. Tvoja cesta nám odhaľuje, že ochota stratiť sa, vyprázdniť sa, nie je cieľom sama osebe, ale podmienkou stretnutia a dôvernej blízkosti. Láska je pravdivá iba vtedy, keď je odzbrojená.

Chceme prichádzať tam, kam sme poslaní, s jednoduchosťou a s úctou k tajomstvu, ktoré v sebe nesie každý človek i každé spoločenstvo. Posielaš nás tam, kde sa rodia nové príbehy a nové paradigmy, aby sme zasiahli najhlbšie jadro duše miest Ježišovým slovom. To sa deje iba vtedy, ak v Cirkvi kráčame spolu, ak poslanie nie je hrdinským dobrodružstvom jednotlivca, ale živým svedectvom tela z mnohých údov. Takými chceme byť Pane, spolu a s te-

bou. Chcem ti dnes odovzdať celý môj život, žiť len pre teba. Obnovujem svoje „áno“ tomuto poslaniu, ktoré odo mňa žiada jednotu a prináša pokoj. Áno, som tu! Amen.

(inšpirované slovami pápeža Leva XIV.)

Možno zaspievať nejakú pieseň k Duchu Svätému a použiť túto formu modlitby:

KAŽDODENNÁ MODLITBA SV. JÁNA PAVLA II. K DUCHU SVÄTÉMU:

Duchu Svätý, prosím Ťa
o dar Múdrosti,
aby som Teba a Tvoju dokonalosť lepšie poznal,
o dar Rozumu,
aby som lepšie chápal tajomstvá svätej viery,
o dar Poznania,
aby som sa v živote riadil prikázaniami tejto viery,
o dar Rady,
aby som vždy vo všetkom hľadal radu u Teba a vždy ju nachádzal,
o dar Sily,
aby ma žiaden strach ani ľudské ohľady od Teba neodvrátili,
o dar Nábožnosti,
aby som vždy slúžil Tvojmu majestátu so synovskou láskou,
o dar Bázne voči Bohu,
aby som sa bál hriechu, ktorý Teba, ó Bože, uráža. Amen.

Započúvajte sa teraz do slov evanjelia, ktoré nám približuje udalosti vo Večeradle, pozýva nás precítiť čo robí Ježiš pre nás a s nami, ak mu dovolíme skloniť sa k nám a umyť nám nohy, a k čomu nás pozýva v našom kňazskom živote. Vnímajme jeho pokoru a lásku k nám:

Text nech sa číta pomaly a zvýraznené slová nech zaznejú jasne a zreteľne.

„Bolo pred veľkonočnými sviatkami. Ježiš vedel, že nadišla jeho hodina odísť z tohoto sveta k Otcovi. A pretože miloval svojich, čo boli na svete, **miloval ich do krajnosti**.

Pri večeri, keď už diabol vnukol Judášovi, synovi Šimona Iškariotského, aby ho zradil, Ježiš vo vedomí, že mu Otec dal do rúk všetko a že od Boha vyšiel a k Bohu odchádza, **vstal od stola, zoblíkol si odev, vzal plátennú zásteru a prepásal sa. Potom nalial vody do umývadla a začal umývať učeníkom nohy a utierať zásterou**, ktorou bol prepásaný. Tak prišiel k Šimonovi Petrovi. On mu povedal: „**Pane, ty mi chceš umývať nohy?**“ Ježiš mu odpovedal: „Teraz ešte nechápeš, čo robím, ale neskôr pochopíš.“ Peter mu povedal: „Nikdy mi nebudeš umývať nohy!“ Ježiš mu odpovedal: „Ak ťa neumyjem, nebudeš mať podiel so mnou.“ Šimon Peter mu vravel: „Pane, tak potom nielen nohy, ale aj ruky a hlavu!“ Ježiš mu na to: „Kto sa okúpala, potrebuje si umyť už len nohy a je celý čistý. A vy ste čistí, ale nie všetci.“ Vedel totiž, kto ho zradí, – preto povedal: „Nie všetci ste čistí.“ Keď im umyl nohy a obliekol si odev, znova si sadol k stolu a povedal im: „**Chápete, čo som vám urobil?** Vy ma oslovujete: ‚Učiteľ‘ a: ‚Pané‘ a dobre hovoríte, lebo to som. Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému nohy umývať. **Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám.**“

UVAŽUJME:

- Ježišova láska sa stáva gestom a pokrmom pre teba.
- Ježiš ťa miluje úplne, navždy, celým svojím bytím.
- Ježiš nám odovzdáva svoju vlastnú podobu života.
- Pozýva nás otvárať oči pred tým, čo sa deje.
- Božia veľkosť je iná než naša predstava veľkosti.
- Pán kľučí, aby umyl človeka, z lásky k nemu. A Boží dar nás premieňa.
- Potrebujeme jeho príklad, aby sme sa naučili milovať.
- Miluje nás, a preto nás očisťuje,
aby sme mohli odpovedať na jeho lásku.
- Nechať sa obslúžiť Pánom je podmienkou,
aby sme mohli slúžiť tak, ako on.

**DRAHÝ BRAT,
V TEBE JE ZNAK JEHO LÁSKY K CELÉMU BOŽIEMU ĽUDU,
KTORÉMU SI POVOLANÝ SLŮŽIŤ CELÝM SVOJÍM BYTÍM.**

**„MILUJ SVOJE KŇAZSTVO! BUĎ MU VERNÝ AŽ DO KONCA!
VIĎ V ŇOM TEN EVANJELIOVÝ POKLAD,
ZA KTORÝ SA OPLATÍ DAŤ VŠETKO“**

(SV. JÁN PAVOL II.)

Svätý Otec Lev XIV. nás povzbudzuje:

Keď Ježiš robí z chleba a vína živé znamenie svojej lásky, hovorí: „Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania“ (Jn 14, 15). Toto tvrdenie nás oslobodzuje od omylu, totiž od predstavy, že sme milovaní preto, lebo zachováваме prikázania... Ježišove slová sú pozvaním do vzťahu... Ježišova láska v nás rodí lásku. Kristus sám je mierou a normou pravej lásky: tej, ktorá je verná navždy, čistá a bezpodmienečná. Tej, ktorá nepozná nijaké „ale“ ani „možno“, ktorá sa daruje bez túžby vlastniť, ktorá dáva život bez toho, aby niečo žiadala späť... Preto, že nás miluje, nás Pán nenecháva samých v skúškach života: prisľubuje nám Parakléta, teda Obrancu, „Ducha pravdy“ (Jn 14, 17). Vždy a všade tak môžeme vydávať svedectvo o Bohu, ktorý je láska... Keď nám Ježiš daruje pravú a večnú lásku, delí sa s nami o svoju identitu milovaného Syna: „Ja som vo svojom Otcovi a vy vo mne a ja vo vás“...

Otázky na uvažovanie v tichu:

- 1. Aký je môj vzťah s Ježišom?**
- 2. Čo vo mne prebúdzá vedomie jeho lásky?**
- 3. Aká je moja láska k nemu, ako o ňom vydávam svedectvo?**
- 4. Delím sa s Ježišom o všetko čo žijem?**

UVAŽUJME:

Drahý brat, pamätaj, že Ježiš sa k nám pridáva a kráča s nami, sprevádza nás, aby nás otvoril novému svetlu: jeho postojom je postoj toho, kto sa stará. Pastoračia je povoláná k neustálemu vteleniu evanjeliového posolstva, aby sa vyznávaná a slávená kresťanská viera neobmedzovala iba na niekoľko emotívnych udalostí, ale hlboko prenikala do tkaniva nášho kňazského života a spoločnosti. Ľudské a pastoračné bremeno je veľké, hrozí, že človeka zaťažuje, opotrebuje a vyčerpá jeho sily, a niekedy ho ešte zhoršuje určitá osamelosť a pocit pastoračnej izolácie.

Potrebuje starostlivosť. Predovšetkým **starostlivosť o vnútorný a duchovný život**, neustále živiac náš osobný vzťah s Pánom v modlitbe a pes-tujúč schopnosť počúvať to, čo sa odohráva v našom vnútri, aby sme rozlišovali a nechali sa osvecovať Duchom. To si vyžaduje aj odvahu vedieť sa zastaviť, ne-báť sa hľadať v evanjeliu odpovede týkajúce sa osobných a pastoračných situácií, ktoré prežívame, aby sme nezredukovali službu na obyčajnú funkciu.

Starostlivosť o našu službu však prechádza aj cez **bratstvo a spoločens-tvo**. Bratstvo zakorenené v Bohu, ktoré sa prejavuje v priateľstve a vzájomnom sprevádzaní, ako aj v zdieľaní pastoračných projektov a iniciatív. Treba ho pova-žovať „za konštitutívny prvok identity služobníkov, nielen za ideál alebo slogan“.

Chcel by som vás pozvať, aby ste si predovšetkým uchovali a osvojili me-tódu synody: cvičenie vo vzájomnom počúvaní, zapojenie, ktoré nikoho nevy-lúči, ľudskú, pastoračnú a duchovnú synergiu medzi farnosťami, združeniami, zasvätenými osobami a laikmi, pričom sa snažme dať hlas aj tým, ktorí zvyčajne zostávajú na okraji.

Preto vás prosím o toto: **počúvajte sa navzájom, kráčajte spolu, vy-tvárajte symfóniu chariziem a služieb**, a tak hľadajte spôsoby, ako prejsť od pastorácie zachovávanía k misionárskej pastorácii, schopnej dotknúť sa kon-krétneho života ľudí.

Zverujem vás i príhovoru Márie, Nanebovzatej Panny a starostlivej Mat-ky. A nezabudnite: ste súčasťou príbehu lásky, príbehu Pána pre jeho ľud, ktorý sa začal pred vami a neskončí sa po vás; ste v ňom ako jedinečné a potrebné kamienky mozaiky; ste v ňom preto, aby ste aj v hustých spleteniach temnoty dokázali zažať svetlo.

Nebojte sa, nestrácajte odvahu a buďte pre Cirkev i pre vašu diecézu sved-kami Krista a rozsievачmi budúcnosti!

Chvíľka tichej adorácie

ZAPOČÚVAJME SA DO SLOV ZAJTRAJŠIEHO EVANJELIA:

Mt 26,36-42

„Ježiš prišiel s učeníkmi na pozemok, ktorý sa volá Getsemani, a po-vedal učeníkom: „Sadnite si tu, kým odídem tamto a pomodlím sa.“ Vzal so sebou Petra a oboch Zebedejových synov. I doľahli naňho smútok a úz-kosť. Vtedy im povedal: „Moja duša je smutná až na smrť. Ostaňte tu a bdejte so mnou!“ Trochu poodišiel, padol na tvár a modlil sa: „Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. No nie ako ja chcem, ale ako ty.“ Keď sa vrátil k učeníkom, našiel ich spať. I povedal Petrovi: „To ste nemohli ani ho-dinu bdieť so mnou? Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia! Duch je síce ochotný, ale telo slabé.“ Znova odišiel a modlil sa: „Otče môj, ak ma tento kalich nemôže minúť a musím ho piť, nech sa stane tvoja vôľa.“

UVAŽUJME:

Služba kňaza je službou spoločenstva. „Život v hojnosti“ prichádza k nám v osobnom stretnutí s osobou Syna, ale hneď otvára naše oči pre ľud bratov a sestier, ktorí už zakúšajú alebo ešte len hľadajú „moc stať sa Božími deťmi“ (Jn 1, 12). Toto je prvé tajomstvo života kňaza.

Drahý brat, čím hlbšie bude tvoje spojenie s Kristom, tým radikálnejšie bude tvoje zakorenenie v spoločnej ľudskosti. Medzi nebom a zemou nie je protiklad ani súťaž: v Ježišovi sú navždy spojené. Toto živé a dynamické tajomstvo zaväzuje srdce k nerozlučnej láske: zaväzuje ho a naplňa. Tak ako lásku manželov, aj lásku, ktorá inšpiruje celibát pre Božie kráľovstvo, treba chrániť a neustále obnovovať, lebo každá pravá náklonnosť dozrieva a prináša ovocie v čase.

Si povolaný k osobitnému, jemnému a náročnému spôsobu lásky a ešte viac k tomu, aby si sa nechal milovať – v slobode. Ten, kto ťa povoláva, je Pán života. Nech služba, ktorá ti je zverená, sprostredkuje pokoj toho, kto aj uprostred nebezpečenstva vie, prečo je pevný. Okolo nás – a možno aj v tebe – je často strach. Tvoja istota nech nespočíva v úlohe, ktorú zastávaš, ale v živote, smrti a zmŕtvychvstaní Ježiša, v dejinách spásy, na ktorých sa spolu so svojím ľudom podieľaš. To, čo ohlasuješ a sláviš, ťa bude chrániť aj v ťažkých situáciách a časoch. Často ľuďom chýba miesto, kde by zakúsili, že spolu je lepšie, že spolu je krásne, že spolu sa dá žiť. Umožniť stretnutie, pomôcť zblížiť tých, ktorí by sa inak nikdy nestretli, priblížiť protiklady – to všetko patrí k sláveniu Eucharistie a sviatosti zmierenia.

Zhromažďovať znamená stále znova zakladať Cirkev. Rob to verne a vytrvalo! Buď odrazom Ježišovej trpezlivosti a nehy. Tam kde si, buď pre všetkých! Nech ťa udivuje to, čo Boh necháva rásť bez tvojho zasadenia. Tí, pre ktorých si kňazom – veriaci laici a rodiny, mladí i starí, deti i chorí – žijú na pastvinách, ktoré musíš poznať. Niekedy sa ti bude zdať, že nemáš ich mapy. Má ich však dobrý Pastier, ktorého hlas je taký dôverne známy. Koľkí ľudia sa dnes cítia stratení! Mnohým sa zdá, že sa už nedokážu zorientovať. Nie je preto vzácnejšie svedectvo než to, ktoré dôveruje: „pasie ma na zelených pašienkach. Vodí ma k tichým vodám, dušu mi osviežuje. Vodí ma po správnych chodníkoch, verný svojmu menu“ (Ž 23, 2 – 3). Jeho meno je Ježiš: „Boh zachraňuje“! Toho buď svedkom. „Dobrota a milosť budú ma sprevádzať po všetky dni môjho života“ (Ž 23, 6). Nech sa tak deje aj v tvojej službe a povolaní.

(inšpirované slovami pápeža Leva XIV. novým kňazom)

Chvíľa tichej adorácie

OBNOVA KŇAZSKÝCH SLUBOV

Drahý môj Ježišu, v tejto chvíli sa chcem opäť postaviť pred teba a nanovo vysloviť v úplnej slobode a odovzdanosti slová môjho rozhodnutia nasledovať ťa celým srdcom, v pokore a dôvere, s apoštolským zápalom, s láskou k Tebe i k bratom. Tak ako v deň mojej kňazskej vysviacky aj dnes ti opakujem:

CHCEM za pomoci Ducha Svätého navždy konať kňazskú službu ako dobrý spolupracovník biskupa v spravovaní Božieho ľudu.

CHCEM nábožne a verne, podľa tradície Cirkvi, sláviť Kristove tajomstvá na chválu Božiu a na posvätenie kresťanského ľudu.

CHCEM dôstojne a múdro plniť službu slova hlásaním evanjelia a vysvetľovaním katolíckej viery.

S POMOCOU BOŽOU SA CHCEM čoraz užšie spájať s Kristom, najvyšším Kňazom, ktorý Otcovi obetoval za nás samého seba ako obeť čistú, a chcem sa s ním nanovo zasvätiť Bohu pre spásu ľudí.

ZASVÄCUJÚCA MODLITBA NEPOŠKVRNENÉMU SRDCU PANNY MÁRIE

Mária, tebe zverujem svoje kňazstvo. Pod krížom som ti bol zverený ako syn a ty si sa mi stala matkou. Prijmi túto modlitbu, v ktorej ťa chcem prosiť o materskú ochranu.

Fatimská Panna Mária, Matka Božia, útočisko hriešnikov a Matka Božieho Milosrdenstva: zasväcujem sa tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu so všetkým, čo som a čo mám. Prostredníctvom tvojho Nepoškvrneného Srdca sa chcem úplne obetovať tvojmu najmilšiemu Synovi, Ježišovi Kristovi na službu jeho Cirkvi a za spásu hriešnikov. Dobrá Matka, prijmi ma pod svoju materinskú ochranu takého, aký som, a urob ma takým, akého ma Ty chceš mať. Zachráň ma od všetkých nebezpečenstiev. Pomáhaj mi premáhať všetky pokušenia, ktoré na mňa doliehajú, aby som si zachoval čistotu duše i tela. Nech je tvoje Nepoškvrnené Srdce mojím útočiskom a cestou, ktorá ma vedie k Bohu. Chcem žiť s tebou a s tvojou pomocou chcem plniť všetky svoje záväzky, ktoré som prijal svojím krstným zasvätením.

Vypros mi milosť, aby som sa z lásky k Ježišovi často modlil a obetoval za obrátenie hriešnikov a na uzmierenie za hriechy proti tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu.

V spojení s tebou chcem žiť v oddanosti Najsvätejšej Trojici. Verím jej, kla-
niam sa jej a milujem ju. Amen.

Adorácia sa zakončí eucharistickým hymnom Ctime túto sviatosť slávnou, modlitbou a eucha-
ristickým požehnaním.

K: Z neba si im dal chlieb.

L: Ktorý má v sebe všetku slasť.

Modlime sa:

Pane Ježišu,

vo vznešenej Oltárnej sviatosti

zanechal si nám pamiatku

svojho umučenia a zmŕtvychvstania; *

prosíme ťa, pomáhaj nám

uctievať tajomstvo tvojho tela a krvi

s takou vierou a láskou, –

aby sme vždy pociťovali

účinky tvojho vykupiteľského diela.

Lebo ty žiješ a kraľuješ na veky vekov. Amen.

